

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 9. maliha serpana 1857.

List 28.

V spomin nove farne cerkve v Boštanj, posvečene 5. maj. serp. 1857.

Za Savo, kjer v nji Mirna bistra mine,
Planjava lepiga polja leži;
Pri kraji trát zelenih té doline
Prijazna, majhna vás Boštanj stoji.
Tam roža je čez tri sto let evela,
Premagovala časov sile vse;
Al zadnjič vender tudi obledela.
Bila zgubila etveje svoje že.

Pa v drugo, novo gredo presajena
Pognala srečno lepši je kali. —
Vsa lepa je, ko solčni žar rumena,
Ko jutra zlata zarja se bliši.
Dviguje kviško se, kipi v višave;
Razgrinja čez prijazni plan svoj bliš;
Nebeške, rajske v sebi ima dišave,
Vsih čednost vir. luč pravo. — sveti Križ!

Ta roža je Boštanjška cerkev nova,
Ki, posvečena Križu svetimu.
Preblaga je nevesta Jezusova,
In stala ondi bode v čast Bogu.
Pozdravljena mi srečna bod' ravnina!
Ki noč in dan svetike to deržiš,
In blagor tebi, ljubljena dolina!
Ker v sredi tvoji je vsajen svet' Križ.

O de bi dolgo dolgo zopet stala.
Nevesta nova Jezusova ti.
De srecna vernih bi osrečevala.
Vodila jih v raj večne radosti!
Bandero Križa naj se pa razvije
Narodam vsim nezmerniga svetá.
Jim v gosti tmini prava luč zasije.
V neskončno srečo naj jih pripelja!

A. Umek.

Iz pisma Janeza Klančnik-a od sv. Križa na Beli reki.

Od popotovanja (iz Hartuma do tod) le malo v misel vzamem. Na sv. Nikolavža dan opoldne sva jez in zidar Ladner na neki barki ali kajasi na Belo reko odrinila. Imeli smo, hvala Bogu! prav dober veter. Drugi dan smo bili že na turški meji; kamor je sicer kake 4 dni hodá, smo v eni noči privozili, in tam smo vola za nekaj goldinarjev kupili, ker potlej deleč ni ljudi in tudi denar več ne gre. Štiri dni smo vozili noč in dan in nismo vidili družiga kakor gojzde, opice, in vsaktere tiče, in po noči smo slišali hi-jene in leve, in malokje kakiga ostrašeniga divjaka. Potlej smo na Dinkovsko in Šiluško prišli. Tam niso več tako ostrašeni divjaki, so nam že vse sorte na prodaj prinesli, dure, feržola, jaje in kokóš. Šiluki imajo tudi svojiga kralja, kateri misli, de je véliki cesar cesarjev. Tudi on je eden, kateri je mislil s turškim mudir-jem (se vojskovati, ali kaj?), kateri pri reki Zobat Siznej s soldati sta-

nuje, in nekaj jih je k Nuver-am tudi postavil, ker so hudi tudi Nuver-ci, tode s turki si ne upajo nič začeti, veliko-več jim dure na prodaj prinesejo in volov pripeljejo. Tudi mi smo ene trideset vaganov dure kupili, in dva vola za brodnarje, ki nista nas obadva čez pet goldinarjev stala. Ta mudir je prijazen in dober mož in velik prijatelj misijonov, je zdaj z našimi barkami k Materi Božji na Belo reko šel, in je rekel, kjer bojo duhovni prostor pokazali, tam bo pa soldate postavil in duhovne v varstvo vzel. Tudi g. Jerneju Možganu je hotel ene petdeset soldatov pustiti, tode oni so popred zlo modro ravnali, de zdaj nobenih soldatov ne potrebujejo, temuč so velikoveč sami njih dušin in telesin oče ter so njih benš, veliki šeh ali „oberrihtar“, kateri se „amvzamejo“, ko bi se jim imelo kaj hudiga prigoditi. Tukaj moram prigodbo pisati, ktera jim morebiti še ni znana, od tega njih šeha, kteriga so kupei ubili.

Le-tá šeh, ali po kikovsko benš, je bil velik gospod-Jernejev prijatelj. Gospod Jerni so mu večkrat rekli: nikar ne hodi na barko k kramarjem, de se ne skregate. Le-tá dobri šeh tega ni hotel ubogati, je večkrat šel kaj prodajat ali z njimi kupčevat. Kar na enkrat se nekaj spravdajo in ga vstrelé. Zdaj je bilo vse po konci; tode ta šeh je rekel (prejden je umert), de tega (g. Možgana) pustite, ta ni nič kriv moje smerti. Ali po njegovi smerti so to kmal pozabili in so skor vsi zoper g. Jerneja Možgana bili, in ranjega šeha brat pride in jim krave pokrade. Sedaj kaj je početi? Ali se bojo „en“ duhoven z vsimi divjaki vojskovali? Bog jih je učil, de so tako modro ravnali. Zdaj so kramarjem pisali, de naj jim vsaki deset mož pošljejo, de mir v deželi naredó, ali pa moramo vsi pobegniti. Hitro je dvajset mož s puškami prišlo, in so jim (divjakam) rekli, de naj jim „šelma“, ki je krave ukradel, živiga pripeljejo, de z njim mir naredijo; so rekli, zjutraj prav zgodej „logar“ obleči, pa ne pred streljati, če bojo uni začeli; — *) tako, res tega „šelma“ brez streljanja vjamejo in pripeljejo in tudi od njegove žlahte nekaj ljudstva, in ga tukaj deržijo tako dolgo, de jim vse ukradeno poverne, — in so družiga župana ali šeha, kteriga so gosp. Jerni zvolili, na bratovo mesto postavili, in tako mir sklenili in ga izpustili. Kmal potem jim je spet nekdo drugi kravo ukradel, in poslali so pošto v stanovanje šehovo in se hudo hudo zagrozili, če hitro krave ali šelma ne dobí. In šeh pride in pravi, de iz njih vasi ni nobeden krave ukradel, de pa vender škodo hočejo poverniti, de jih le pri miru pustijo in so še v prijaznosti. Potem eniga dne g. Jerni po opraviilih gredó nekam, in „trofijo“ ravno tako kravo kakor je njih bila, in pravijo: to je moja krava! in človek, kateri jo je peljal, je od nje zbežal ter jo popustil. Vzamejo jo, jo bliz svoje hiše peljejo in jo izpusté; krava pa sama naravnost k hiši gré. Pravijo: to je „ta“ prava naša krava; le-ta

*) Nekatere reči se ne morejo lahko brati, ker je v afrikanski slovenšini pisano.

šelm je bil pa kravi roge in ušesa prirezal, de bi je ne poznali. In res ni bil iz tega šeha vasi doma, in zato ker ji je bil roge pa ušesa prirezal, je mogel dva vola dati, in za mleko tudi eniga, tri vole in kravo nazaj. To je velika kazen (pa potrebna po zgledu stare zaveze, de divjaško ljudstvo s tem pregreho tatvine spoznava in se je sčasoma bolj in bolj odvadilo. De pa gosp. misijonar vse reči le v prid ljudstva obračajo, se tako vé. Vr.) Spet drugikrat, kar sim že jest tukaj, je nekdo iz našiga verta dve majhni lopatici ukradel; berž pa ko so ji gosp. Jerni pogrešili, so ji ukazali nazaj prinesiti; — in se tisti dan so ji prinesli nazaj. Potlej so rekli: zdaj pa se eniga vola za kazen, in v treh dneh je bil ze tudi vol tu. To je velika in hitra kazen, jez mislim, de se bodo tatvine ljudje kmal odvadili. Gospod Jerni zemlje ne kupujejo, ampak kakor njih poglavar le zapovedujejo, in zemlje zastonj imajo, kar je hočejo. Oni prav modro ravnaajo, tudi divjaki jih radi imajo; pa vender ljudje ali kupci jih obrekujejo po nedolžnim. — Gospod Jerni pravijo, de s kerševanjem gre počasi; iz divjakov morajo popred ljudje biti, iz ljudi bojo še le kristjanje, zato je pa treba časa. Gospod Jerni so tudi kmet in vertnar, so tudi „link“ delavec, ker večidel po noči brevir molijo, po dnevi pa delajo na vertu, ali pa se morajo po več ur s črnimi pogovarjati. S črnimi je potreba veliko poterpežljivosti. Tudi ce kaj časa imava, greva malo na lov, ker uro od tod so divji voli ali bivoli, kozli, jeleni, enorožci, žirafe. Ko bi par prav dobrih stucov z veliko jamo ali debelim svinecam imela, bi to veliko prida prineslo, bi včas kakiga divjiga vola vstrelila, bi za deržino dosti mesa imela, ker je dura tako draga; moramo jo celo iz Hartuma večkrat kupovati. Ko bi nama par dobrih stucov z debelim svinecam sem poslali, bi se veliko žita prihranilo, ki ga moramo drago kupovati, ako ga nam popred zmanjka, de barka od Hartuma pride, ker je okoli 40 ljudi le večidel za jesti, za delati pa le malo. (Lansko leto od g. Knaflica poslani stuc mu se ni mogel v rokah biti, ko je to pisal, zdaj pa upamo, de ga ze ima, ker sta ga nova misijonarja Lane in Kaufman, tudi za sv. Kriz odmenjena, seboj vzela. Vr.) (K. sl.)

Glejte, taki le je sad greha!

Stan grešnika je grozin in strašen. Prevdari ga, de bežiš pred greham, kot pred strupno kačo.

I. Grešnik je po duhovno mervtev. Sv. Pavel govori (Rim. 6.): Greha plačilo je smert. Ta smert, greha plača, je dvojna — smert telesna in smert dušna. Perva cloveka sta bila stvarjena neumerjoča; ako bi bila brez greha ostala, bi ta dvojna smert ne bila nobene oblasti nad njo dobila. Pa doprinese greh ju je podvergel smerti — telesni in duhovni. Telesno smert mora vsak prestati, smerti duhovne nas otme zakrament kersta. Vsak smertni greh pa, ko je doprinese, rodi spet tisti trenutek strašno duhovno smert (Jak. 1.).

Večna Resnica, Jezus Kristus, pravi od grešnika: „Vidi se ti, de si živ, pa v resnici si mervtev“. Sv. Sinkletika govori: Grešniki so kot otroci, ki pred rojstvom umerjejo; grejo iz ene teme v drugo. Zakaj dokler so še na sveti, so ze v resnici mervti in s peskam greha posuti; in ko se iz tega življenja ločijo, se po smerti preselijo v temne kraje pekla“.

„Pusti mervtim svoje merlice pokopavati“, pravi Jezus Kristus (Mat. 8. 22.). Te besede razlaga sv. Avgustin tako le: „Tisti, ki nočejo merlice vpokopati, gotovo niso mervti na telesu; ko bi bili, bi merlicev pokopati ne mogli. In vender jih imenuje Gospod mervte! Kje drugej so mervti, kakor znotraj na duši? Zakaj, kakor včas v hiši, ki je na videz v nar boljšim stanu, gospodar mervtev leži, tako imajo mnogi — namreč grešniki — v zdravim, krepkim telesu mervto dušo, in tako misli apostelj, ko (Efez. 5. 14.) kliče: „Zbudi se, ki spiš, in vstani od mervtih, in Kristus

te bo razsvetlil“. — Sv. Bernard pravi: Kdo je bolj mervtev, kot on, ki nosi ogenj v krilu, ki greh v vesti terpi, in ga ne občuti, se nad njim ne prestraši, in ga tudi od sebe ne verže.

2. Grešnik je na duhu slep. „Njegove pota, pravi sv. pismo (prig. 4. 19.), so s temo obdane“. Ta grozna tema, to otemnjenje duha prihaja od zmot, ki grešnika gospodujejo. On méni (kakor Segneri pravi), de je pripušeno, po volji razuzjdanih strast živeti, iz ostrupeniga kozarca sladkiga veselja posvetniga po želji svojiga serca piti, se nad sovražnikom, razžalnikom maševati; on méni, de je napuh znamuje serčne duše. Tako hodi grešnik brez luči po gosti temi. Vse njegove stopinje so tedaj stopinje v zareci ogenj pekla. Ves v temni noči gré naravnost svojimu brezkončnemu pogubljenju naprot. Kolikorkrat stopi, tolikokrat pade. Pada iz brezna v brezno, iz maliga greha v smertni greh; zato pravi sv. pismo (prig. 4. 19.): „Grešnik ne vé, kje de se spotakne in pade“. Včas še hoče na robu prepada obstati, pa stopinja ne derži, in on zderči naprej. Teža hudih navad ga potegne navdol; in grozna noc, ki mu duha otemni, mu zakriva njegove zmote, in pota, po kterih bi se iz grozniga brezna rešil.

Grešnik ima oči, pa ne vidi, pravi večna Resnica. Sv. Teofil popisuje duhovno slepoto grešnika, ko pravi: „Strasti, ki v sercu grešnika neusmiljeno gospodarijo, kopčijo oblake na oblake, ki pamet otemnijo. Vsi ljudje imajo oči, in vender vsi ne vidijo solnea. Solnee sicer razprošira svoje žarke; ali slepi ne morejo viditi luči. Gotovo de tega ni solnee krivo. V stanu tega slepiga se znajdeš ti, o grešnik! Greh je vzel očesu tvojiga uma luč, de ne spregledaš, in tavaš v strašni temi. Kakor opraseno zerka obene reči ne sprejme, tako tudi ne sprejme duh žarkov Božje luči, ako je v greh pogreznjen. Greh je kakor megla, ki ako duha otemni in svitlobe solnea zakriva, otemni dušo, in ji odvzame zmožnost, žarke nebeške luči sprejemati. Enako govori sv. Ciril: „Solnee ima svoj pot visoko nad našimi glavami, dar svoje svitlobe vsakimu nakloniti in svojo plamenito luč povsod razširiti. Ako si pa kdo oči sam zatise, se prostovoljno od solnea odverne, in dobroto njegove luči zaničuje, nima razsvitljenja in ostane v temi. Tako je tisto pravo Solnee prišlo na zemljo zato, de bi vse razsvetlilo, ki so v temi in smertni senci sedeli, de bi vsim darove gnade podelilo, in znotranje oči sleherniga z duhovno lučjo razsvetlilo. Mnogi pa odbijajo od sebe ta jim zastonj dani dar Božje luči, in si terdno zatiskajo oči svojiga duha, de bi se blagi dan razsvitljenja Božje luči jim ne zaznal. Oslepijo po svoji lastni krivici in oterpnosti; zakaj hudobija jih je oslepila, kakor modri govori.“ (D. sl.)

Sv. Duh v svojih svetnikih velike reči dela.

(Dalje.)

Poniznost in pokoršina ste podstavni čednosti k svetosti, brez njih ga ni svetnika. Tudi te čednosti je imel sv. Peter alkantarski v naj višji stopnji. Le odločno povelje viksih ga je nagnilo, de je kako čast sprejel. Bratam v samostanu služiti, mu je bilo naj ljubši, od vsiga sveta zaničevanemu biti, so bile njegove edine želje. Zavoljo njegoviga zamaknjenja, pri kterim je velikrat v petji in veselji po polji in logih hodil, so ga imeli za neumnega, in to ga je veselilo. Nič ga ni bolj osramotilo, kakor ce so kaj čudezniga nad njim spazili. Ceznavadne darove, ki mu jih je bil Bog dodelil, je vselej rad in zvesto skrival. Luzitanski kralj ga je bil k sebi poklical in mu zavoljo tega voz poslal, on pa se ga je branil, in je peš popotval. Kadar se ni mogel časti ogniti ki so mu jo pogosto skazovali, se je branil napuhu s temi besedami, de je rekel: „Ali še nisi svetu odmeril? Naj le dela svet s teboj, tode kakor z mer-

tvim, kateri pri vsim skazovanji časti nepremakljiv ostane in se ne vzdiguje, temuč se v trohno in prah spremeni. Zakaj vsak čas ne tečeš k grobu? Ali te časti niso veter, ki beži! Ostani tedaj v tem, kar si. Te časti minejo kakor veter in ti ne morejo tega dati, kar nisi“.

Takih uterjenih čednost, ki si jih je svetnik z vedno molitvijo, neprenesljivo čuječnostjo in stanovitnim zatajevanjem pridobil, in toliko dobrih del, ki jih je z Gospodovo pomočjo doprinesel, Bog ni mogel pustiti brez plačila. Ker se je služabnik Božji pred svetom poniževal, ga je hotel Gospod povelicati, in pa že na tem svetu. Torej mu je dodelil nar bolj prečudnih darov, kateri so s stermentjem napolnovali vse, ki so jih vidili. Dodelil mu je oblast nad vse življe ali elemente. Nekdaj je jel samostan goreti. Svetnik v plemen stopi, zapové ognju, in precej ugasne. Drujkrat pride s tovaršem na breg reke Gvadiane. Ni bilo nič mostu čez vodo. Tedaj zapové svojemu spremljevalcu, da naj za njim gre. Mirno stopi v vodo, ktera je silno derla, in za njim njegov spremljavec; in oba gresta s suho nogo čez valove in dosežeta nasprotni breg. Med tem ko sta hodila, je dež lil kakor v potokih; na daljno in široko se je voda zlivala čez polja, nju dveh pa nobena kaplja ni omočila. Enkrat popotva skoz pustotin kraj; kar neutegama ga noč obide in vihar mu naproti buči, ki s snegom vihra in mete. — Ugleda pa razderto koč, in gre vanjo. Brez strehe, viharju in snegu izverzen, ki ga žuga pokopati, se verže na kolena, in k Bogu kliče. In glej, precej sneg skopni in voda zgine v tla, in zemlja je neutegama suha in gorka kakor spomladi. Med tem pa se zmirej gost sneg pada, iz kteriga se pa kakor z angelskimi rokami prečudna streha nad svetnikom naredi, kateri zdaj zdrav in varen kakor v kaki sobi noč v molitvi doprinese. Zjutraj gre iz koč, s snegom obdane, hvali Boga, ki ga je tako prečudno ohranil, in gre mirno dalje svojo pot.

Njegovo telo je bilo velikrat brez vse teže, kakor pero se je kviško spustil, kadar se je zamaknil. Na sto in sto ljudi ga je vidilo pri belim dnevu več vatlov nad zemljo terpeti. Tudi se je zgodilo kakor pri sv. Francisku Ksaverju, sv. Alfonsu in družih svetnikih, da se je kar neutegama prikazal takim, ki so bili v veliki sili. Tako se je prikazal nekiga dne sv. Terezii, je z njo govoril in jo tolažil, desideravno ni zapustil samostana, v katerim je prebival.

(D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Slavni odbor Marijne družbe na Dunaji za razširjanje svete vere v srednji Afriki nam je naznanil, da novi misijonarji za Afriko gredo 26. ali 27. vel. serpana (avgusta) z Dunaja. Kdo in od kod de so, se ne vemo. — Lani je bilo g. misijonarjem posebno vstreženo s pijačami in arniko, ki so jih bile neke dobrotne gospé iz Ljubljane tje poslale, ker tamkej nimajo ne hladniga studenca, ne lahko kozarca zdraviga vina, si morajo s tem pomagati, de kake kapljice žganiga vina v velikrat umazano in od solca preparjeno vodo kanejo, de bi jim saj ne škodovala. K temu je pa posebno dobro tudi suho sadje, kakor češplje, hruške, jabelčni kerhli, češnje, kakoršnih reči so tudi iz rok nekterih dobrotnikov z veliko hvaležnostjo že nekterikrat prejeli, in en tak zaboj je bil pred nekaj mesci tje poslan. Posebno želeli je, ko bi se moglo dobiti tudi zdaj kake mernike enaciga sadja, de bi ga nova odprava precej seboj vzela; ker če se le za njimi gre v Aleksandrijo, se ne vé, kako dolgo bi mogli žejo terpeti, prejden bi hladivno vodo od kranjskiga sadja pili. Nekteri morebiti ne vedó, de tamkej nimajo ne hrušk, ne češpelj, ne jabelk in češenj; pa tudi ne hrasta, bukke, smreke, in sploh nič enaciga drevja ne kakor je pri nas; drevje, kar ga je, ni žlahtno, ampak vse ternasto in neprijetno, slabo za kurjavo in težavno za poslopja, ki ga morajo verh tega še z Bele reke v Hartum dobivati.

„Drobtine“ 12. tečaj z mnogim predragim dušnim blagam je na svitlim. — s predragim blagam nekaj od Njih Milosti, kneza in škofa Antona Martina, pa tudi od mnogih drugih dobrih prijatlov, kakor je v predgovoru rečeno. Njih vodilo je „Eno potrebno“, in to stori, de Slovenec rad po Drobtincah seže. Bo tedaj dobro storil sebi kdor jih kupi, pa tudi dobro svojim bratom, ker so čisti zneski za družbo sv. Mohorja odmenjeni. Na prvi pogled se nam naj tehtniši zdi sostavek „sedem žalost Marije“, namreč: Perva žalost: Staršev slaba skerb za otroke; druga žalost: Mladine mala skerb za sv. čistost in nedolžnost; tretja žalost: Slaba skerb gospodarjev za svojo deržino — nepošteno zadržanje poslov do svojih predstavljencev; četrta žalost: Slaba skerb kristjanov za službo Božjo; peta žalost: Dušno spanje grešnikov; šesta žalost: Slaba priprava za srečno smert; sedma žalost: Malo število izvoljenih — veliko pogubljenih. Spis je od Nj. Milosti. Na čelu je podoba sv. Franciška Ksaverjana, in nji primeren spis: Lepa cerkev in dalječ sloveča Božja pot sv. Franciška Ksav. pri Gornjem gradu. — Vošimo tedaj prav iz serca vsaki slovenski hiši „Drobtince“ in njih pridno branje, se bolj pa spolnovanje v njih obseženih nauk in opominovanj, in želimo, de bi „Drobtince“ nad sto tečajeve doživele, ker duhovniga kruha — pobožnih dobrih bukev — ni nikoli preveč.

Iz Ternoviga na Notranjskim. Veliko lepiga nam, ljuba Danica! razglasíš, kar dobri farani po slovenskim svetu cerkvam in šolam noviga narejajo. Tu so kak nov altar napravili, tam nove orgle omislili, tu zvonik pokrili, tam lepo doneče zvonove kupili. Samo iz ternovske fare nič ne donasš, če ravno bi imela dosti kaj po svetu razglasiti. Po prizadevanji tukajšniga gosp. dekana so pred 4 leti Ternovci visoki zvonik s kufram pokrili in tako zaliga napravili, de ga je veselje viditi, in tudi drugih reči so veliko omislili. Posebno hvale vredno je pa naslednje: Ko se iz Postojne v Ternovo pelješ, zagledaš lepo kapelico, Materi Božji posvečeno, dobro veliko, od zunaj in od znotraj barvano. V nji je lep altar Matere Božje, ktero obdajajo angeljci. — Bila je že pred veliko leti na tem mestu kapelica, ali majhna in zelo slaba; kaj si umislijo ternovski mladenči? Sklenejo, toliko denarja zložiti, de se bo lahko lepa, čisto nova kapela nebeški Kraljici zgradila. Denarji so berž skupaj bili, in že stoji hvale vredno delo ternovskih fantov. Naj bi se pač tako, zares lepo delo povsod posnemalo! — Tudi šola mislijo Ternovci novo zidati, ktera bo prostorna za veliko množico šolarjev.

Veliko se tudi sliši, de bodo Bistričani podružno cerkev sv. Jurja predelali, in ji dozidali zvonik, kteriga pogreša, kakor večidel notranjskih cerkev. Cerkev ta ni kakor navadne podružne cerkve majhna, temveč široka in dolga, zelo visoka in snažna, altarji so vsi kameniti, veliki pa je posebno umetno delo, ona se meri lahko z marsiktero farno cerkevjo. Veliko bo to delo denarja potrebovalo; pa kar se Bogu na čast stori, ni nič preveč! — Le serčno začnite in Bog bo blagoslovil. J. Bile.

Razgled po keršanskim svetu.

V Ostrogonu so v god ss. Petra in Pavla kardinal in pervak Scitovski posvetili presvitl. Janka Simora, djurskiga škofa vpricho gg. Roskovany-a, vacovskiga, in Farkas-a, stolnobeigraskiga škofa. — Jezuitarska naprava v Kalksburgu pri Dunaji se moško in dobro obnaša, tude Jezuiti imajo pri vsim tem dosti sovražnikov kakor vselej, pekla namreč nobene reči ni tako groza kakor pred dobro odrejo mladosti, ker vé, de s tem mu je silo veliko skaženiga. Hudobni jeziki so jih bili tako očernili, de jim celo v Kalksburgu od konca niso hotli še zelenjave prodajati. — V Vičenci so 3. nedeljo po Binkoštih ondodni škof, Monsgr. Giuseppe Capellari, blizini

zlahtnik ranjeiga papeža. Gregorja XVI., kerstili in birmali 20letno judovsko deklico. V Benedkah doma, je že v otročjih letih imela po Božji gnadi prečudno veselje nad katoliškimi cerkvenimi opravili in se je večkrat svojim staršem skrivej odtegnila ter hodila v katoliške cerkve serčno preserčno molit. Starši so jo poslednjič poslali v Vičenco k ondotnemu zlahtniku, ki rabinsko službo opravlja, de bi jo podučil in od njenih misel odvernili; tode gnada je premagala in ravno tukaj je dosegla, kar je želela. Pribežala je namreč 10. rožn. v ondotni nunski samostan, je prosila pomoči, ktera se ji je tudi skazala, in njeno veselje po doseženim svetim kerstu se ne da popisati.—V Pragi je posvečeni škof Tippmann 20. u. m. v 72. letu svoje starosti umrl. — Družba sv. Nepomuka v Pragi, ki spodbudnouvne buke v českim jeziku na svitlo daje, živi že 22 let, ima 15.000 družnikov in je že 400.000 bukev zastonj razdelila. Iz hvaležnosti zdaj ona svojimu začetniku Antonu Harikir-u, mesarskimu sinu (ex-jezuit-u), spominek napravlja. — Družba ss. Cirila in Metoda v Bernu za razširjanje dobrih katoliških bukev je pretečeno leto 1228 družnikov pridobila in jih ima zdaj že 4963. — Družba sv. Severina napravlja veliko skupno Božjo pot v Marija-Cel; množica se bo vzdignila 1. vel. serpana iz dunajske stolne cerkve sv. Štefana, in se bo 8. ravno tega mesca nazaj v njo vernila. — Iz Bolonje se piše: Koso se sv. Oče na balkon prikazali, ni hotlo veseloklicov zmed nad sto tavžent velike množice konca biti. Na dano znamenje pa je vstala globoka tihota, de nobeden ni čehnil. Vse se je verglo na kolena, in jasno in polno se je razlegel lepi glas sv. Očeta: „Sit nomen Domini benedictum“; vsak je bil nehoté ginjen; težko se je bilo komu solz zderzati. Potem so se vstanili papež v „Villa sv. Michaela in Bosco“, kjer je bil nekdanj kamaldulenšk samostan. — V Rimu se obravnava zdaj, de bi čast. Janeza Sarkanderja, nekdanjiga fajmoštra v Holešavu na Marskim, za zveličaniga razglasili. Tega služabnika Božjiga so bili krivo-verci utrakvistii grozovitno zdelali in zmerčvarili, de je po 4 tednjih nezmernih bolečinah 17. sušca 1620 svojo sveto dušo izdihnil. To so mu bili trinogi storili, ker so ga dolžili, de je bil Kosake v deželo poklical, in ker jim ni hotel in ne smel razodeti, kaj de se mu je od puntarjev pregnani marski deželni poglavar Popol iz Lobkovica spovedoval. Lansko leto je v Mačeratii na Rimskim pristo na svitlo popisovanje življenja tega častitljiviga spričevavca svete vere, popisano od Msgr. Fr. Liverani-a, in vzeto iz rimskih spisov, ki so pripravljeni v oziru tega svetnika, de bi se za zveličaniga razglasil. — Po novejših naznanilih je v kraljestvu Anam na jutru silo hudo preganjanje kristjanov.

Pobožne narodne pesmi.

(Nabral v Verhniški okolici, nekoliko poravnal in na poskušnjo dal P. Hieinger).

Deviški venček.

Rasti, rasti rožmarin,
Ti devistva drag spomin;
Rožmarin ima svoj duh,
Naj zelen bo, ali suh.
Če jez dekle umerla bom,
Venček lep imela bom.
Z rožmarina blagiga,
Z nageljca rudečiga.
Bom na pare zravnana,
V belo vsa oblečena.
Venček pa bo lep zelen,
Mi na glav'co položen.
Naj zvonovi le pojo,
Ko k pogrebu me nesó.
V grobu počivala bom,
Vec sestre imela bom.

Tam košice čakajo
Na trobento angelsko.
Z njo iz groba vstala bom,
Šla v dolino sodnjo bom.
Bo sodnik prikazal se,
Po pravici sodil vse.
Dobre djal na desno stran,
Hude djal na levo stran.
Proti dobrim rekel bo:
Pojdite v sveto nebo.
Proti hudim rekel bo:
Pojdite v plemena dno.
Ti pa, mili Jezus, daj
Priti mi na desni kraj,
Priti mi na desni kraj,
Priti gori v sveti raj.

Drobtine.

Hišni red sr. Eleazarja
v zgled gospodarjem in gospodinjam.
(Konec.)

7. Ako se kak prepir vname, hočem, de se natanko po aposteljnovi zapovedi ravná in se sperti še pred solničnim zahodom spravijo. Drugimu ne hoteti odpustiti, je satanova reč. Svoje sovražnike ljubiti in jim dobro storiti za hudo — to je znamenje Božjih otrok. Ako take služabnike spoznam, jim rad vselej odprem svojo hišo, svojo denarnico in svoje serce.

8. Vsak večer se vsi moji hišni snidejo ter se pogovarjajo od Boga, od zveličanja in pripomočkov, nebesa doseči. Nič mi ni toliko na sercu kakor zveličanje njih, ki meni služijo.

9. Prepovem vsim svojim poslam, de ne smé nihče nikomur nikakoršne krivice storiti na blagu ali dobrim imenu, ne ubožiga zatirati, ne bližnjimu škodovati s tem izgovorom, de moje pravice brani.

K temu lepimu redu se je pridružil naj lepši zgled sv. Eleazarja in njegove žene in bil je v hiši mir in žegen Božji.

Besede sr. Stanislava Kostka.

Nič nas ne stori bogatih, razun le tisto, kar se nam poropati ne more.

Živeti hočem, kakor je Bogu dopadljivo; naj že bo drugim všeč ali ne, na tem mi ni nič ležeče.

Moliter sr. Franciška Ksaverja za preobrnjenje nevernikov.

Vsagamogočni, večni Bog, Stvarnik vsih reči, spomni se, de so duše nevernikov delo tvojih rok, in si jih po svoji podobi vstvaril; glej pa, o Gospod, kako se pekel v zasmehovanje Tvojiga svetiga imena z njimi napolnuje. Spomni se, de je Jezus Kristus, Tvoj Božji Sin, z nar bolj neusmiljeno smertjo za njih zveličanje umerl, in nikar več ne pripusti, prosim Te, de bi od malikovavcev še nadalje zaničevan bil! Daj se s prošnjami njegove svete neveste, sv. cerkve, omečiti in spomni se svojiga usmiljenja! pozabi njih nezvestobe, o Gospod! in daj, de že enkrat spoznajo našiga Gospoda Jezusa Kristusa kakor praviga Boga, ki si ga Ti na svet poslal; ki je naše zveličanje, naše življenje, naše vstajenje; po katerim smo pekla rešeni, in kterimu bodi čast in slava od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. B.: Nam je prav ljubo; le večkrat kaj — tudi od ondot! — G. V. J.: Ste nas zveselili; posebno radi imamo pa tudi za ogled kaj. — G. V. S.: Prejeli in opravili. Za spis lepa hvala! V. č. g. St.: Posebna hvala za spodbudni spis in D. Zamurci bodo za dar svojo dolžnost spolnili.

Mili darovi.

Za pogorelee v Lašičah:

G. J. Smrekar 10 gold.

Za afrikanski misijon:

Helena Bergant 2 gold.

Duhorske zadere.

V ljubljanski škofii. Farna vikarija Peča, v moravški dekanii, je izpraznjena, in prošnje za njo do v. č. g. moravškiga fajmoštra in dekana se od 26. u. m. navadno v škofijski pisarnici oddajajo. Ravno tako je razpisana geteniška lokalija (Götteniz), za ktero se prošnje do vis. c. k. vladije od 27. u. m. navadno oddajajo.

Današnjimu listu je pridjana 9. pola razlaganja zakonskih postav.